

Januari 2005
Het krantenartikel
waar het mee begon

REPORTAGE ■ CALAIS BEGRAFT 15-JARIGE SCHOLIERE DIE ZICH VAN KLIFFEN

Noémie, waarom kregen de kalkrotsen jouw geheim

...t-Pierre-kerk
...s, friemelend
...een sjaal.
...met de dood.
...r die donder-
...s Nez, drong
...e vluchtig het
...le met je
...het inlogde.
...lijke sjaal.'

(Foto AFP)

...fd als die begint
...dat de overleden
...heeft in het hier-
...priester gek ge-
...en we allemaal
...akt een scène -
...e zit vooraan -
...feling staat op de
...te lezen. "Waar-
...Noémie? Je had
...chrijfstert voor je.
...en beeldschoon

meisje als jij zich van de rotsen?
Waarom zagen we niks? Noémie,
waarom kregen enkel de kalkrot-
sen jouw geheim? Als ik had ge-
weten wat je bedoelde met je 'af-
telling', die keer dat ik je op het
web tegenkwam, nooit nog had-
den we je gepest met je lelijke
sjaal", stamelt Fabien, klasgenoot
van de vijftienjarige Noémie, van
wie het lichaam donderdag ge-
vonden werd bij de krijtrotsen aan
Cap Blanc Nez in Picardië.

Noémie vond op het kiezel-
strand de dood waarvan ze
droomde in de blogsites van het
internet. Volgens het post-mor-
temverslag stierf ze na een val van
meer dan 40 meter. Kort en krach-
tig, net zoals ze haar overlijden
had beschreven in haar pagina-
lange virtuele dagboek.

ENGEL VAN VERDRIET

Waarom hunkerden Noémie en
haar (nog vermiste) vriendinnetje
Clémence (14) zo hartstochtelijk
naar het einde? Beiden sloten vol-
gens de eerste onderzoeksgege-
vens op 15 november een pact om
te sterven op het internet. De
ernst werd pas duidelijk toen ze
dinsdagmiddag niet meer opdo-
ken in de klas, de een in het Jean
Monnet-college, de ander in de
Jean Bosco-school in Guines, vlak
bij Calais.

...ben getuige zag Clémence nog
aan boord stappen van de school-
bus, maar daarna raakte de fami-
lie het spoor bijster. De meisjes

doolden urenlang in het achter-
land van 'Le site des deux Caps' al-
vorens ze hun sprong naar het
hiernamaals waagden. Pas vorige
week, na het vinden van het stof-
felijk overschot van Noémie, be-
seften gerecht en familie wat de
tienaers echt had bezielde. De sleu-
tel van het mysterie lag in het e-
mailverkeer. In hun persoonlijke
internetdagboek op Skyblog
maakten de vriendinnen (die el-
kaar deze zomer leerden kennen
op de skateboardpistes van Calais)
4 maanden openlijk hun voorne-
men kenbaar er een eind aan te
maken.

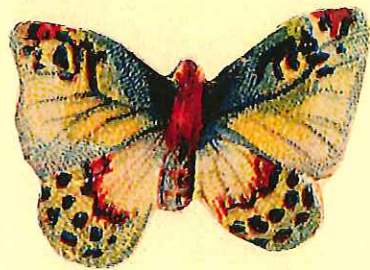
Clémence, die zichzelf 'Engel
van Verdriet' noemde en gedich-
ten over de dood schreef, is nog al-
tijd vermist, maar Gérald Lesigne,
procureur des Konings van Bou-
logne-sur-Mer koestert weinig
hoop. "Haar kleren en rugzak
werden vorige week vier kilome-
ter stroomafwaarts gevonden."

"U zult dit wel allemaal op de fa-
milie willen steken, of op het in-
ternet", zei Jérôme, de oom van

Nog diezelfde dag schreef
ik op het artikel de titel
van het boek dat ik
hierover wilde schrijven

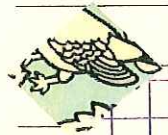
De kinderen van Calais.

Ook de naam van het
hoofdpersonage schreef
ik erop: Vieux-Lère.

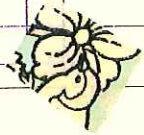
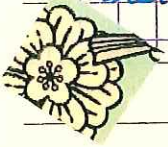

Juni 2005. *

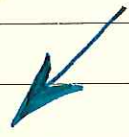
Lilith a Violaine,
zo zonder ze heten!

Lilith	Violaine
donker bruin	blond
paardenstaart	vlecht
oortekleurige ogen	geelbruine ogen
(Lara)	(Eve)
moeder op het strand	oude moeder buis

In dit was
het land-
schap

Omdat alles altijd
begint met een klod briefje
(juni 2005)

Liefste Lilit

We waren zes jaar, denk ik, of zeven of
acht zelfs. Je moeder kwam ons op halen
na school. De R-4, weet je nog?

Ze lag op een klein gebloemd handdoekje.

Ze had kleinere borsten dan mijn
moeder. En zij had meer fantasie dan
ik. Op weg naar huis tekenden we op
de ramen van de auto. Een zeilboot.

Een mislukte schelp. Vogels met de
letter V.

V
V
V

Vielaine

Het eerste hoofdstuk werd
bepaald door
Le vent nous portera
(Maurice Druon)

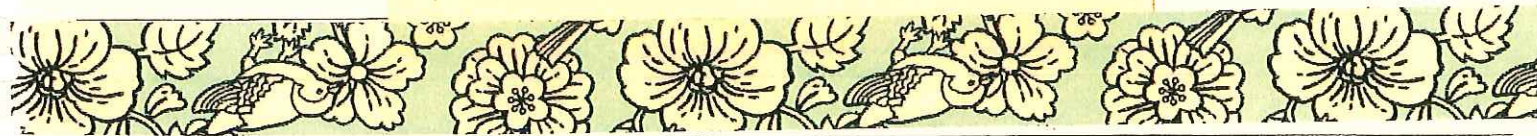

Het krantenartikel moet
door de liefde een aantal
keer verhuizen, maar telkens
weer krijgt het een plekje
boven mijn bureau.

In juni 2007, bij mijn
afstuderen, is het een
manuscript van 160 pagina's.

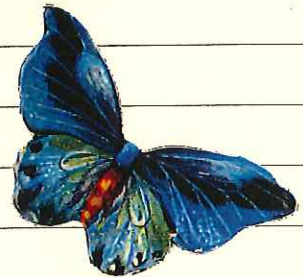
Maar de tijd is nog niet
rijp —

Dat boek, dat komt wel.

De Burghers van Calais
Auguste Rodin
1884-1886

Lara walked along the tracks following a path worn by pilgrims & then turned into the fields. Here she stopped, closing her eyes, took a deep breath of the flower-scented air of the broad expanse around her. For a moment she rediscovered the purpose of her life. She was here on earth to grasp the meaning of its wild enchantment & to call each thing by its right name, or, if this were not within her power, to give birth out of love for life to successors who would do it in her place (Bois Pasternak) —

~ Dat beeld, dat komt er op een dag wel
deze zin heeft me lang aan de gang gehouden

↳ tijdens het bewaren van
van het vervallen thuiswachtershuisje

↳ tijdens zwangerschap

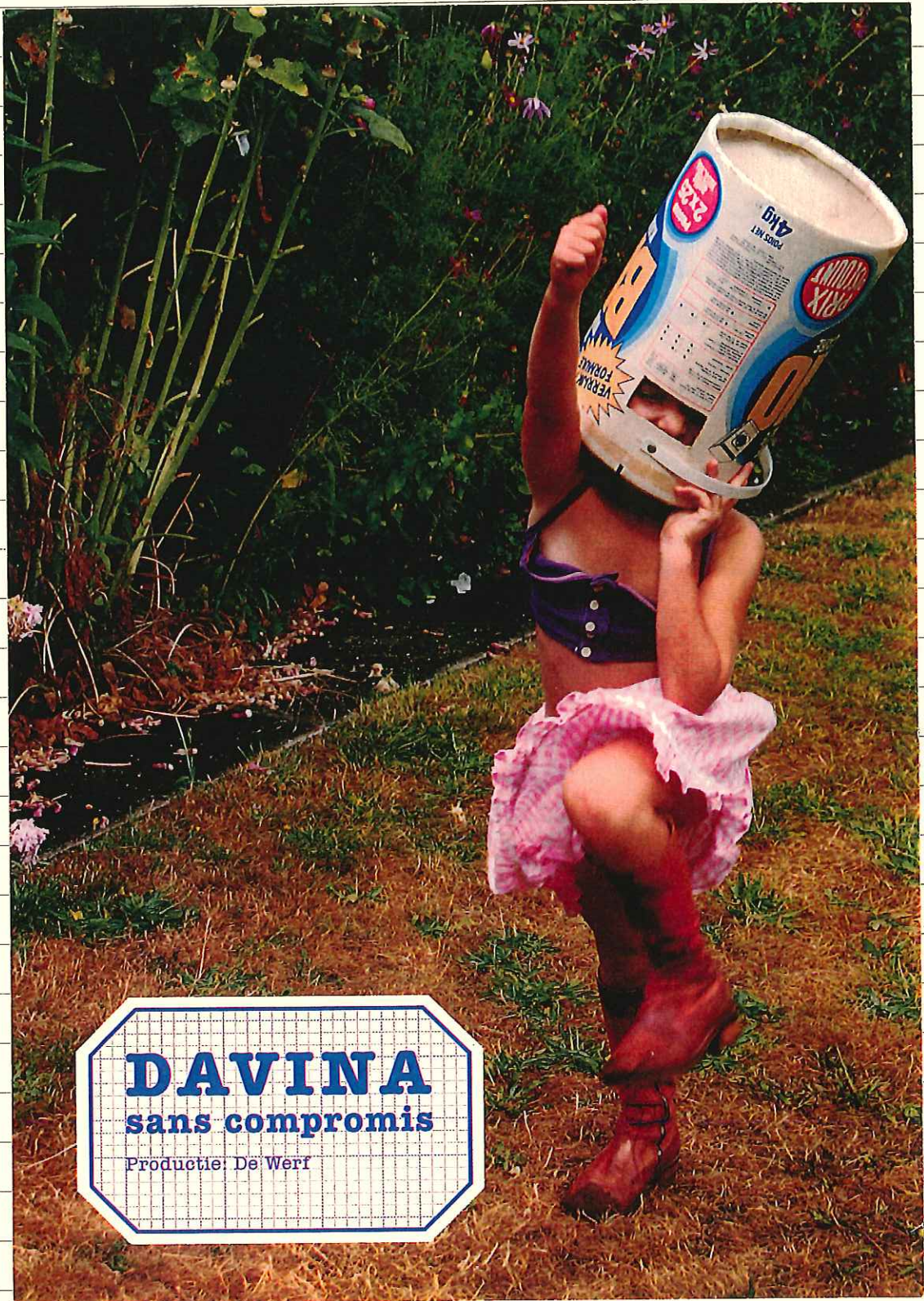

↳ Het zogen van baby's
(foto: The edge of love)

↳ Het opvoeden van mijn kinderen
Samuel & Delores

*Tijdsas het schrijven & registreren
van Toneelstukken*

2007

Tijdens een zijnlijke tussenstop
in het onderwijs

(Ik hou me recht aan de gedachte dat
ook Peter Verheest hergegeven heeft op die
school)

27/02/2007 Ter Groen Poort

Voor me op de eerste rij zit een meisje.
Ze is al klaar met haar toets.

Met een gouden stift tekent ze harten
in de kantlijn van haar cursusboek.

Doorken de harten trekt ze zijlen, maar ik
betwijfel of de liefde wederzijds is. Ik zou nooit
verliefd op haar kunnen worden.

Het enige wat mooi aan haar is, dat is dat
egale blonde haar. Blond met een pakje.

Ik ben haar leraar. Louter bepaald door een
blauwe papier mag ik op de enige bank
zitten die de andere kant op kijkt.

Ik ben de enige die zonder straf te krijgen
op het bord mag schrijven.

Intussen staat het bord vol hartjes.

Klein a grote. Perfecte a mistieke.

Het is onmogelijk dat er al ooit iemand
van dit meisje heeft gehouden.

Haar harten zijn een leugen waar ze zelf
in geloofd. Net als het blond.

En net als de vijf rouw vooraan.

WHERE THE FUCK IS

PETER VERHEEST?

Fauna sol! 2016

TOURNEE SOL! DE WERF

Moedervlek 2012

MOEDERVLEK

Aan het einde van een veel te lange zomer zitten elf kinderen aan de rand van hun veel te kleine dorp.
Ze hebben hetzelfde bloed. Of toch zeker voor de helft.
Halfbloed broers en zussen.
Ze hebben allemaal dezelfde mama. Ze hebben bijna allemaal een andere papa.
Ze lakken nagels, maken ruzie, eten ijs.
De jongste leert fietsen, ze leren allemaal om zich staande te houden.
Ze kijken naar het hooi dat wordt binnengehaald in de verte.
Alle elf zijn ze naar hetzelfde op zoek.
Een plattegrond van het hart van hun moeder waarop precies staat aangeduid
hoe groot de plek is die hun vader innam in dat hart.

Tekst en regie: Lara Taveirne

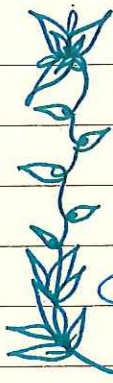
met Matilde Casier, Arno Cottyn, Charlotte Raepsaet, Merlijn Nolf, Vic Vandendriessche,
Kato De Cock, Sam Lormans, Jolien Spillier, Daan Borloo, Jonas Anraed en Martje Jaques

Zaterdag 24 november 2012 om 20 u. • Vrijdag 30 november 2012 om 20 u.
Zaterdag 1 december 2012 om 20 u. • Zondag 2 december 2012 om 15 u.
cc de Brouckere Torhout

Tickets: Westlandia - Beerstraat 8 Torhout 050 21 21 32 | kaarten: € 8,50 - € 7,50 (60+/Open Doek) - € 5 (-18 jaar)

Meanderwalk 2012

op 24/04/2013

hijg ik na jaren stille weer een
brief van hem - een vraag

Lara. Schrijf je nog?

alle zoeken

een boek

Mappen

Postvak IN 100

Ongewenst 23

Concepten 62

Verzonden

Verwijderd 2

POP 24

kerkhofbloemen

KVC

Spam

Karel Dierickx (karel.dierickx@wpg.be)

Lara. Schrijf jij nog? Ik hoop het. Mocht je iets liggen hebben, dan zou ik het graag lezen. In de vreselijke maar onuitwisbare handtekening hieronder, zie je waarom. Ik kan je zelfs speciëren waarnaar ik op zoek ben. Maar dat is allemaal heel erg voorbarig. Hartelijke groeten, ook voor de mannen, kd

Uitgever

Manteau

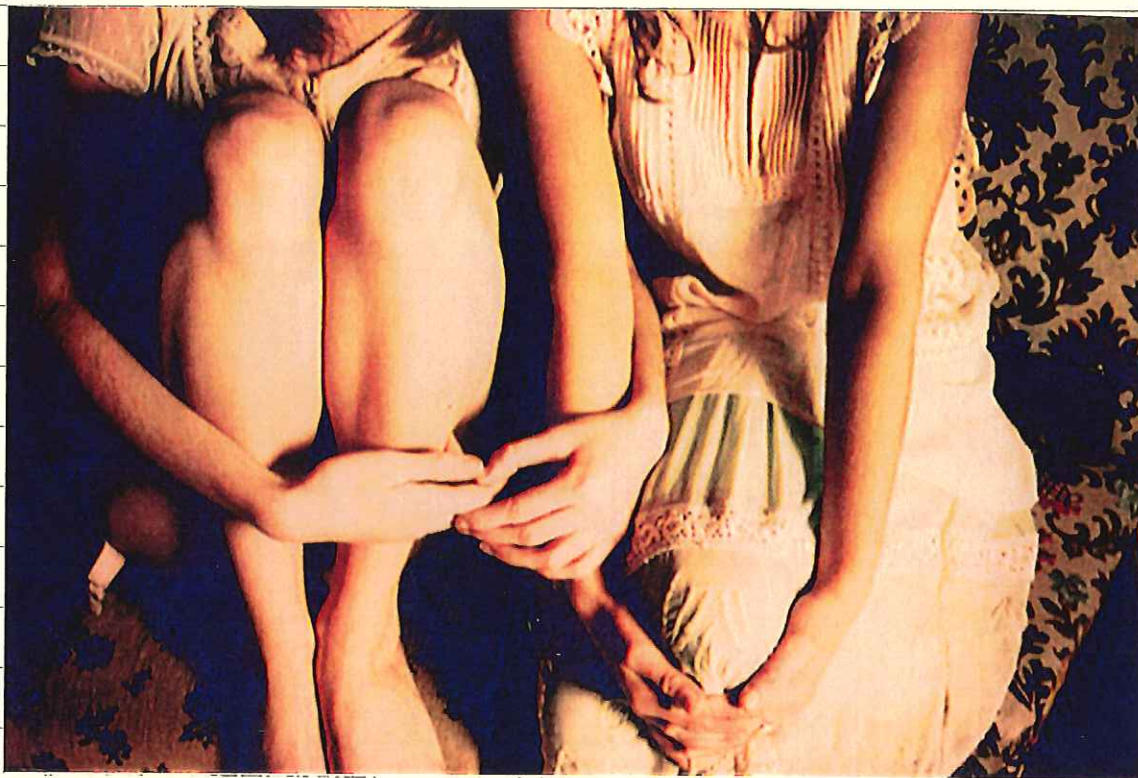
onderdeel van
Mechelsesteenweg 203, 2018 ANTWERPEN
Tel: +32 3 285 72 40 / Mobiel: +32 473 94 86

Juni 2013 wordt het bericht
De kinderen van Calais

met geschreven worden

→ Mijn man bouwde een
schrijvershuisje in de
boomgaard

↳ Ik verdiep me weer in

Lilith & Violaine

& ook in

Vieux-Rose

& in het meisje waar ze
verliefd op wordt
(202)

Het is
voor
echt
nu

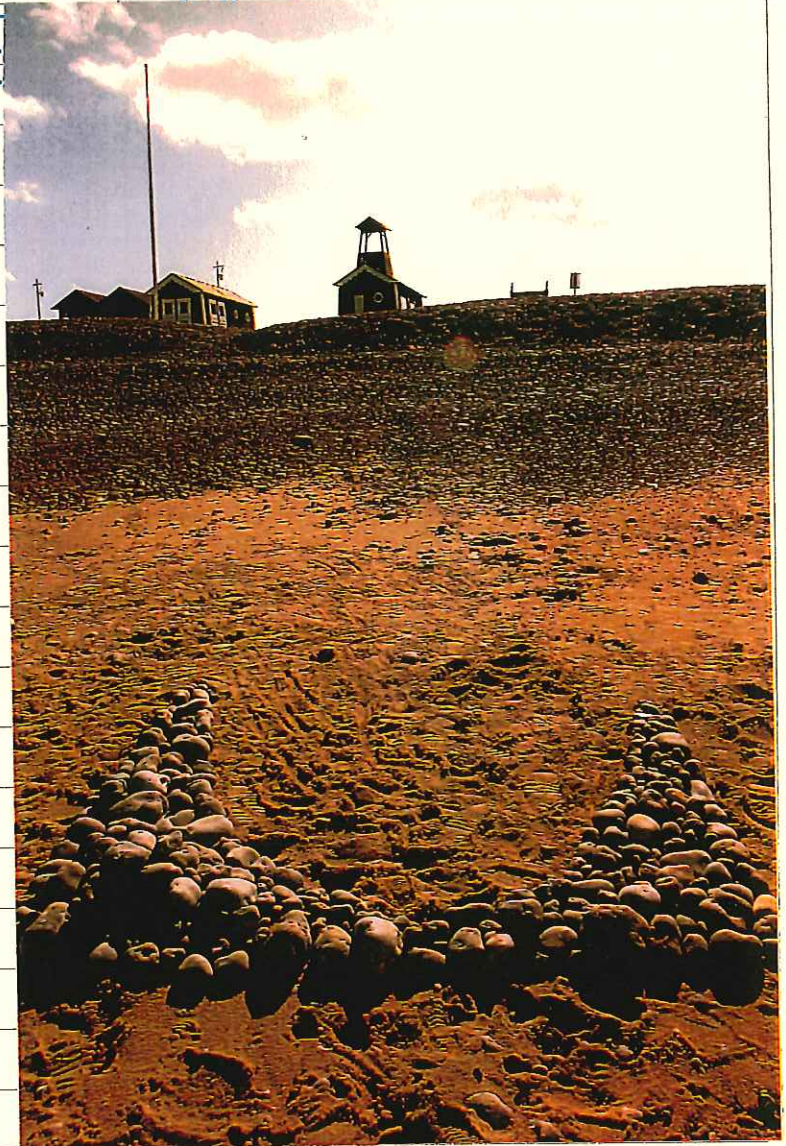
Milena
(naar Maria Tacht)

Ik weet dat je niet mag overdrijven met woorden
als nooit & altijd. Maar nog nooit nooit
nooit nooit zag ik een wezen dat de
Aern schoonheid niet zomaar benaderde maar er
bovenop zat. Nee, ze lag. Ze lag & kwam
rechtop. Stunnen op haar Jelle loog.
En ze keek me aan, met haar ogen van volbloed
kristen. Haar laag ners vallende oogleden.
Haar donkere haren die van achter haar oor
glijden. Wil ze wat zeggen? Nee, toch niet.
Haar gezwollen lippen plakken een luitje.
Het blijft haar geheim.

Het geheim van pure schoonheid
(28/09/2013)

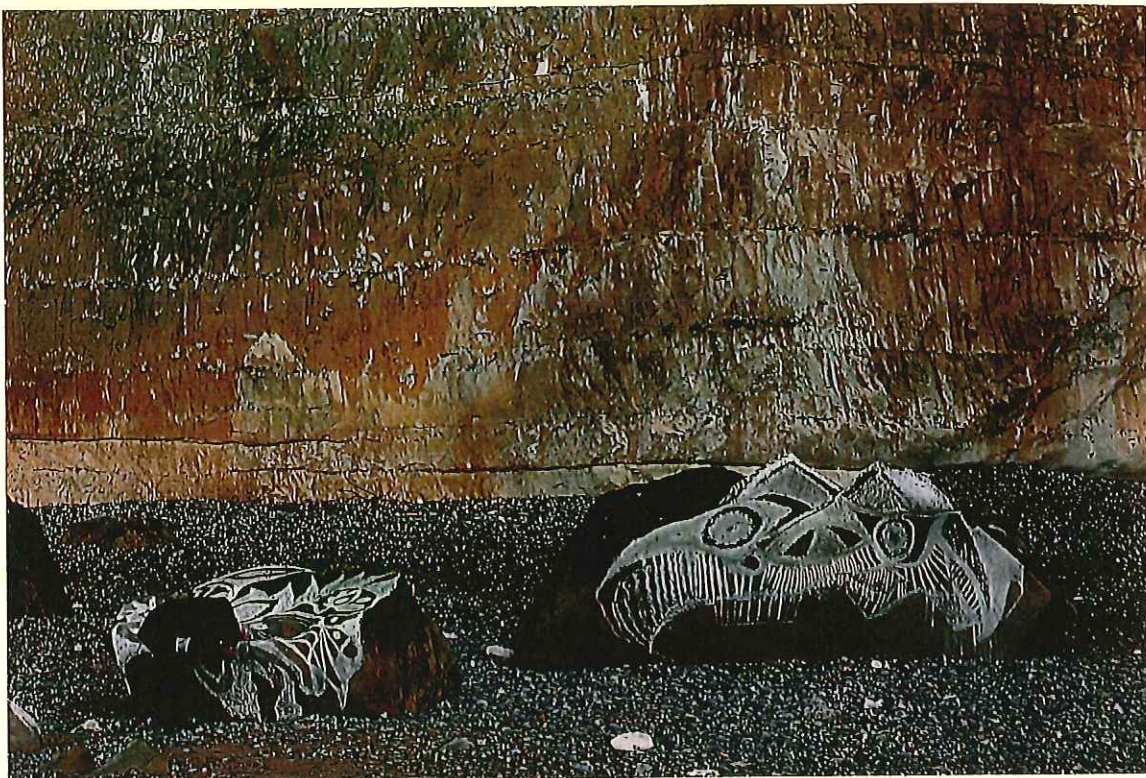
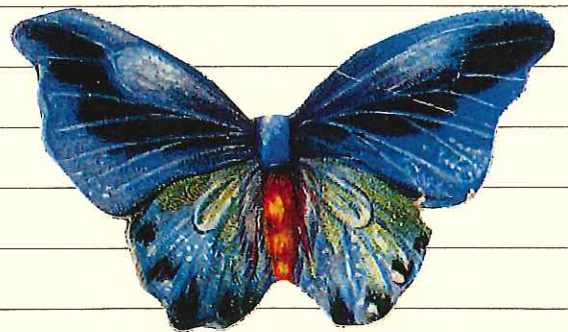
Strandonderzoek

Noord-Frankrijk
oktober 2012

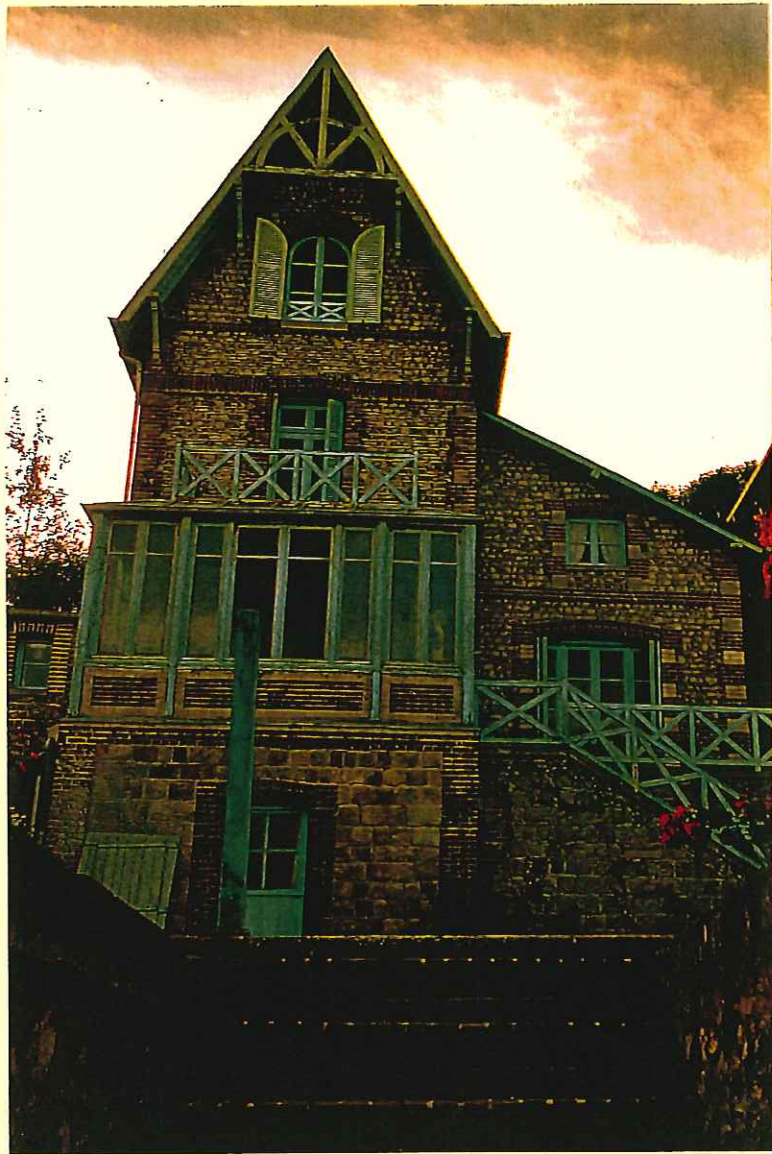

Liza, september
2013

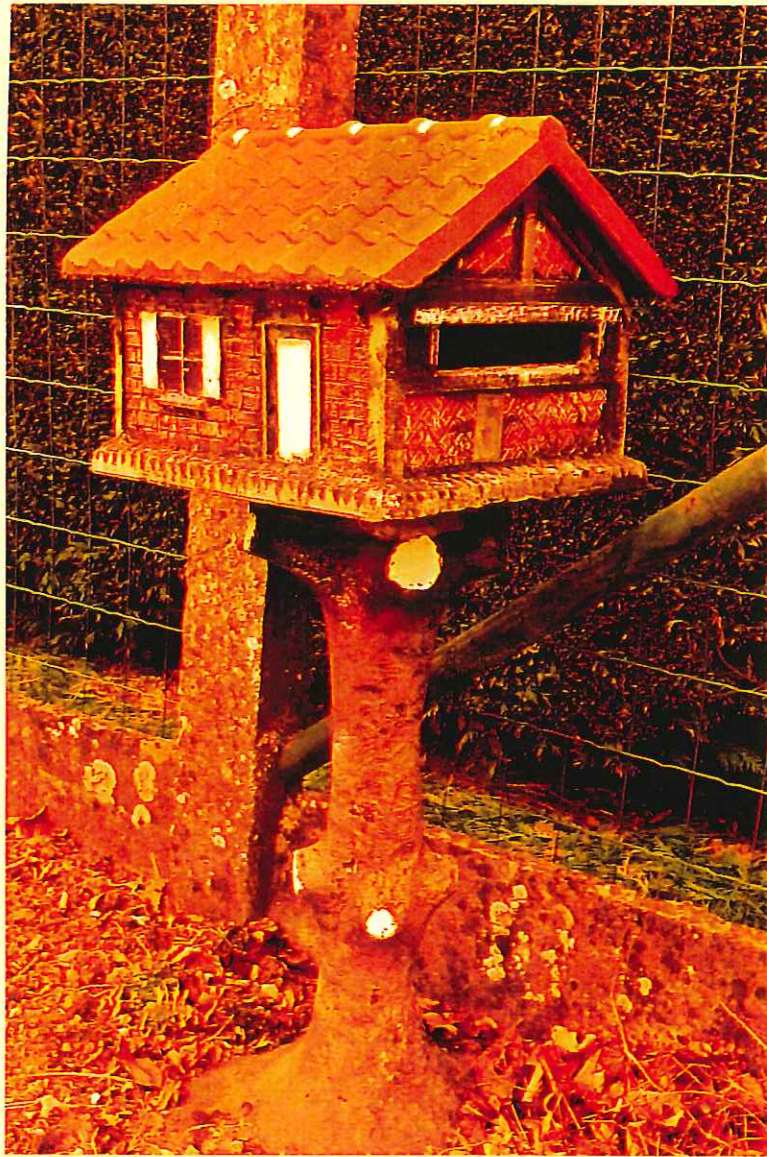

Noord-
Franz
oktober
2013

Ventes-les-Fox

Het huis van Lilla

Het bijenkerk huis van Lillith

Lomee 2013 Thuis

schrijven

& roms voor mijn kinderen

zorgen

→ knoflook
planten

→ Samuel aan het werk

→ zicht vanaf
de
schoorsteen

Oktober 2013
Laatste maand schrijven
Varengerville - sur - Mer

La petite maison

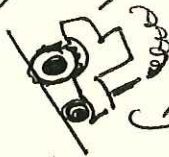
Het kerkhof
van
Varengerville
met zicht
op de
kluif

Lijkt je met
losse ideeën
oktober 2013

/LOS

York beer / Atlantic
Wall / kaartland /
spruit stand / Etai de Alen /
Maison Del Horizon /
Wimmerwa / ^{Wissant} / Antheselle /

Andigge / rood
gestempelde schepen /

/ Gewoelken
telefoondraad
Marsy figure
koolzaad velden /

bunkers i/d kocien wei
(regen) / knil koop /
roet bal veld / water toren /
l' Finikière / Dura
Caps /

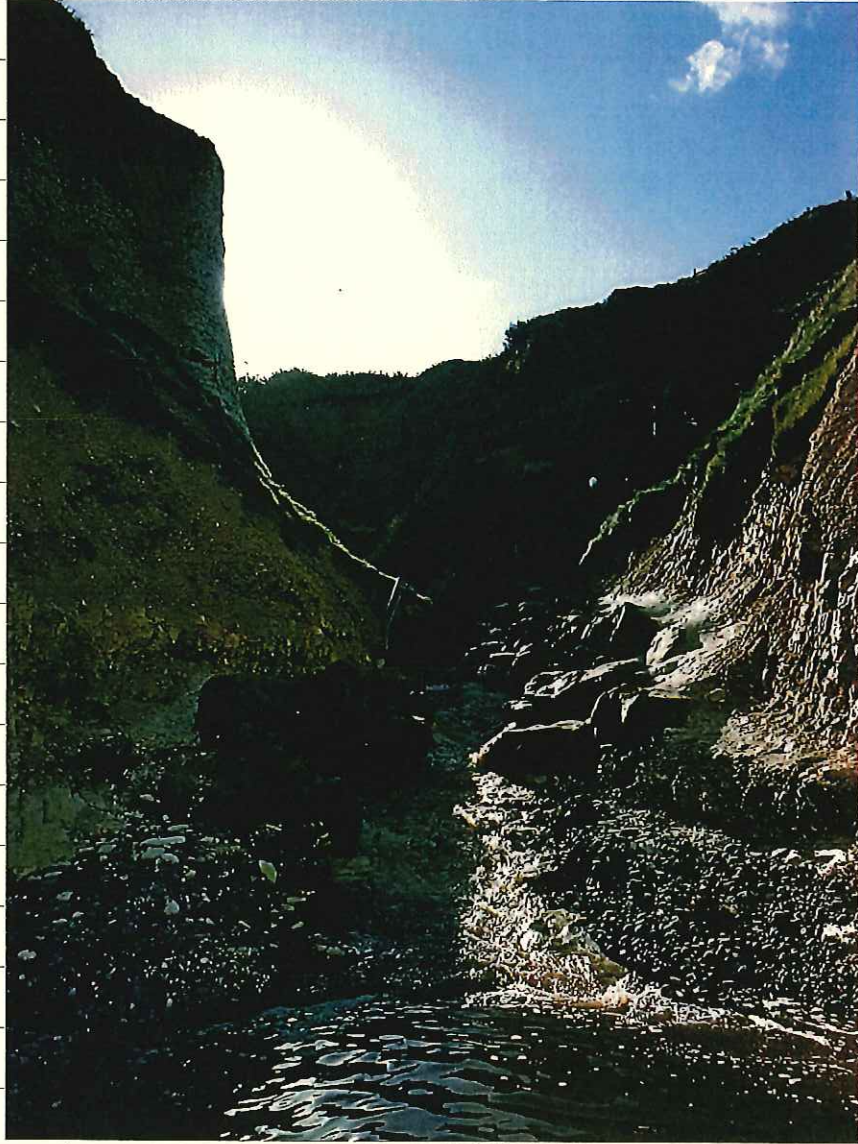

*Het geplande einde — afscheidstekst
Tatie t' Hoofst, Brugge, oktober 1977*

Cover beeld, besteld op 14/02/2014

Brugge, 15 november 2013

Karel,

Ik ga nu de stad in. Koffie drinken. Laat ons hopen dat ik een beetje een toffe peer tref aan de toog.

En als weer maar eens blijkt dat de wereld dun bezaaid is met toffe peren, zal ik mijn oortjes insteken en luisteren naar het liedje waar dit hele boek mee begonnen is. In 2005 om precies te zijn. Ik heb het nagezocht.

Le vent nous portera.

We waaien maar wat rond.

En heel af en toe komen we aan.

Net voor het dichtgaan van de treindeuren.

Op tijd voor een afspraakje.

Of met een stapel beschreven papier op de dag van de deadline.

De dode lijn.

Zal ik me weer levend voelen als ik erover heen stap?

Ik krijg al zin in een tweede boek.

Katzwijm.

Dat is een mooie titel.

Vooruit. Nee! Geen vooruit. Ga nu maar zitten. En lees me nu maar.

Lara

niet genoeg opgelet omdat een zilvermeeuw voorbijvloog, of het zand op begon te waaien, of een zeemeermin onder de golven wegdook. Ik won eigenlijk altijd en jij had altijd een goed excuus waarom je te laat was gesprongen. Je was stil wanneer we later op de avond op de achterbank van de auto de restjes van de picknick opaten: wit brood met zand en roerei. Je kon het niet hebben dat een spel dat door jou was bedacht door mij was gewonnen.

Toen we de volgende morgen op diezelfde achterbank richting school reden, was je nog steeds nukkig. Je keek naar buiten en door het felle ochtendlicht zag ik de zandkorrels in de strakke scheiding van je haar. Op de ruit werden de tekeningen weer zichtbaar die we lang geleden in de dauw hadden gewreven. Een doorkruiste schelp omdat die was mislukt, een zeilbootje op krullen, een vogel als de letter V. Je keek op en zei: 'Vanavond doen we het over.' En dat deden we, maar ik won weer. Zelfs toen we onze eerste bikinietjes al droegen, al waren die eigenlijk nog nergens voor nodig, stonden we er nog. Aan ons kleine zee'tje. Net voor zonsondergang.

Tot donderdag!

Violaine

September 2013, Dolores (3 jaar)
leek op de Kinderen van Calais
Het boek is weer blad papier geworden